

Ne Europi kao carstvu!

EU-NATO INTEGRACIJA ZA CARSKE RATOVE? MILITARIZACIJU EZ-e MORA SE ZAUSTAVITI

Helga Zepp LaRouche

14. ožujka 2008.

Pokušaj europskih vlada oko na-vrat-na-nos ratifikacije Lisabonskog Ugovora od strane njihovih parlamenata da stanovništvo ne zamijeti kako će državnost svake nacije i ostatci njihove suverenosti nestati u supranacionalnoj diktaturi, samo je jedan vid ovog nevjerojatnog skandala. Istovremeno Europska Zajednica (EZ) bi se promijenila u vojni savez blisko povezan s NATO-om koji bi se sa svoje strane pretvorio u i upotrijebio kao udarna sila širom svijeta pod svim mogućim okolnostima. Planirana integracija EZ-e u imperijalnu udarnu [vojnu] silu mora svakom miroljubljivom građaninu postati temeljem poticaja da mi [*t.j. građani Njemačke*] tražimo ostvarenje svojih prava otpora zajamčenih Članom 20 Osnovnog zakona, Odlomak 4—dok to još uvijek možemo! Prvo ročište u općem zasjedanju Bundestaga 13. travnja s manje od 10% nazočnih sabornika sličilo je na kazalište absurda više nego na ozbiljnu raspravu o Ugovoru EZ-e koji prijete potpunom izmjenom zakonskog poretka Europe. Sofisti drevne Atene pozelenili bi od zavisti da su mogli čuti predstavnike CDU/CSU, SPD, FDP-a i Zelenih govoriti o „globalnim izazovima“, „europskom kredibilitetu“ i „preventivnom rješenju sukoba“. Nije bilo ni riječi o panici na financijskim tržištima zbog dramatičnog urušavanja dolara, propasti više hedge fondova istog dana, ili razmišljanja o tome kako će Ugovor EZ-e imati utjecaja na izbjegavanje mogućnosti sistematske krize [?].

Kako je opasna militarizacija EZ-e prema Lisabonskom Ugovoru kao i planirana integracija s NATO-om, trebalo bi biti sasvim očevidno ako se baci pogled unatrag na promjene o kojima se raspravlja unutar samog NATO-a. Među njima su prijedlozi promjena NATO-vog statuta, koji nameću pravilo većine, točno istu stvar kao pravo veta pojedinačnih država koje bi Ugovor EZ-e izbacio. Ugovor predviđa obvezno usklađenje obrambene politike država članica u s NATO-om, te da su te dvije institucije pretope u jednu imperijalnu silu pa se nijedna država članica ne može se protiviti nijednom vojnom napadu.

Iako to još nije službena politika NATOa svatko se mora ozbiljno zamisliti o smjeru u kojem određeni neo-konzervativni krugovi žele promijeniti Savez. Pod naslovom „Prema velebnoj strategiji u nesigurnom svijetu“ petorica umirovljenih generala objavili su novu stratešku koncepciju NATOa u kojoj bi nova obrambena struktura SADA, EZ-e i NATOa trebala zadovoljiti šest temeljnih izazova. Među njima su rast pučanstva (!), klimatske promjene, energetska sigurnost, porast iracionalnosti i smanjenje razuma (!), slabljenje nacionalnih država i svjetskih institucija kao što su UN, EZ i NATO, međunarodni terorizam, organizirani kriminal, proliferacija oružja masovnog uništenja, zloraba financijskih sredstava ili energetske kontrole, migracija, HIV/SIDA i SARS. Zaj dokument, koji potpisuju petorica bivših zapovjednika stožera, dr. Klaus Naumann (Njemačka), feldmaršal, lord Inge (U.K.), general John Shalikashvili (SAD), admiral Jacques Lanxade (Francuska) i general Henk van den Bremen (Nizozemska), veoma je alarmantan dokument.

U eklektičkoj mješavini istine i obmane autori opisuju svijet pun navodnih opasnosti i problema, u kojem se s kultom slavnihih zvijezda mora postupati jednako kao s porastom pučanstva i klimatskim promjenama. U biti, dokument je u najboljoj tradiciji zloglasnog dokumenta NSM 200, koji je Henry Kissinger pripremio 1974. g. kao savjetnik

Nacionalne sigurnosti Nixonove administracije, koji je, u bitnom, zahtijevao globalno pravo na strateške sirovine. Odlomak o zloporabi primjene financijskog utjecaja, takozvana 'nitkovska' ['rogue'] pomoć na pr. Kine u Africi, grubo je vrijeđanje. Ulaganja Kine u infrastrukturu, željeznice, hidroelektrične brane, telekomunikacijske sustave, itd., za koje bi dobivala sirovine i snabdjevanje energijom, podriiva Zapad. Da je sam Zapad pomagao Afriku u zadnjih 60 godina taj problem ne bi zaista postojao u istom obliku.

U stvarnosti, sa stajališta autora dokumenta svijet se predstavlja kao hobezijska noćna mora u kojoj svatko sad mora nekako, uz maltuzijanske i geopolitičke kategorije, proglasiti pravo na silu preobraženog NATO, koje mora uvijek ostati otvoreno daljnjem proširenju. Autori tumače potpuno u skladu s utopijskom doktrinom „Revolucije u vojnom poslovanju“, kad govore o „novom načelu smanjenja štete na najmanju mjeru i pobjedu putem paraliziranja“, kroz koje „kirurška primjena oruđa sile“ može biti prikladna.

U 3. poglavlju u odlomku zvanom „Načela“ [dokument] kaže sljedeće: „Istovremeno zapažajući razmjernost i ograničenje štete procjena slučajeva, gdje se mora razmotriti uporaba nuklearnog oružja, postat će krajnje teška. Prva uporaba nuklearnih oružja mora ostati u tobočcu eskalacije kao krajnje oruđe spriječavanja uporabe oružja masovnog uništenja, da se izbjegne istinski egzistencijalističke opasnosti. Na prvi pogled može izgledati nerazmjerno, no uzevši u obzir štetu koju može spriječiti može zapravo biti razmjerno.“

Izravni zahtjev za mogućnost nuklearnog prvog napada kao naprosto konačne eskalacije u „tobolcu eskalacije“, zamagljuje temeljnu razliku između nuklearnog i tradicionalnog sustava naoružanja, kao što se ona primjenjivala u skladu s politikom nuklearnog zastrašivanja, pa se to prestaje primjenjivati. Stoga je napad nuklearnim oružjima postao zamisliv, jer su o napadu takozvanim „čistim 'mini-nuke' [nuklearnim] bombama“ utopijske vojne klike već počele žučno raspravljati. No uz taj stravični scenarij, u koji bi se asimetrični globalni rat razvio pod tim uvjetima, postoji još jedno sasvim različito razmatranje. Naime, pitanje da li širenje nuklearnog prvog udara krši Paragraf 80 StGB-a (?) [njemačkog krivičnog zakona] i UNov Čarter, Poglavlje 1, paragraf 2, i možda bi se mogao smatrati kolektivnom kaznom. Međunarodni zakon još uvijek vrijedi, no ako bi ta nova strategija NATOa ikad postala stvarnost, onda bi on otišao u arhivu. Autori spomenutog dokumenta govore, kao što i Blair govori, sasvim izravno o poslije-vestfalskom svijetu. Budući da je Vestfalski mir uspostavio međunarodni zakon nacija, to prostim jezikom znači: svijet poslije-međunarodnog zakona, gdje se iznad svega načelo nacionalne suverenosti više ne priznaje. Pa onda u trećem poglavlju u odlomku zvanom 'sastojci' on kaže da bi novo zastrašivanje bilo nužno, što bi dalo jedinstvenu nedvojbenu poruku svim neprijateljima: Nema i nikad ne će biti, igdje gdje se možete osjećati sigurnim, te će se poduzeti neumoran napor za vaš progon i poricanje vaše bilo koje mogućnosti koju biste razvili da nam se nanese povreda. Ne će postojati smokvin list, koji bi bio tako velik da sakrije istinske namjere iza preventivnih vojnih operacija na temelju humanitarnih razloga.

Bez obzira da li se vojni izvori pokažu točnim da će se o tom dokumentu petorice generala raspravljati na dolazećem Samitu NATOa u Bukureštu, nažalost ne može ga se odbaciti kao morbidnu fantaziju skupa dr.-a Strangelove-a. Naime već prošlog tjedna Benita Ferraro-Waldner i glasnogovornik vanjske politike Komisije EZ-e, Javier Solana, predstavili su službeni dokument EZ-e koji izravno uzima neke teze tog strateškog dokumenta. Radi se o navodnim implikacijama klimatske promjene na sigurnosnu politiku EZ-e i, u istom dahu, zahtjev za novom strateškom koncepcijom za NATO.

U Solaninom dokumentu klimatske promjene su naznačene kao umnožitelj prijetnje, koja bi na primjer pojačala sukobe oko strateških sirovina na Arktiku, topljenje polarne ledene kape otvara nove vodotokove i trgovinske puteve. U izvješću u britanskim novinama *the Guardian*, koje se osvrće na podudarnosti obaju dokumenata glede njihova sadržaja, tvrdi se da postoji sve

veća napetost između Rusije i NATO članice Norveške zbog velikih ležišta nafte i zemnog plina u Spizbergenu, koja su sad sakrivena pod plohama leda.

Solanin dokument je odmah prouzrokovao poplavu komentara u više od pedeset ruskih medija. Karakteristično je bilo viđenje ekonomske novinske agencije RBC Dnevni, u čijem izvješću s krupnom naslovnicom: „Europska se Zajednica priprema za borbu s Ruskom Federacijom zbog Arktika“, ruski politički analist Dmitrij Jevstavjev navodi: „U suprotnosti s ranijim pojašnjenjima europskih i američkih stručnjaka, ovo je službeni dokument. To je prvi službeni komentar EZ-e koji govori o protivničkim razlikama s Rusijom“. RCB navodi drugog stručnjaka, Aleksandera Jakuba, koji zaključuje da bi SAD mogle pokušati odvojiti Grenland od Danske u kosovskom scenariju, i nadalje piše: „Vrijedno je zapaziti da je autor izvješća, Javier Solana, bivši glavni tajnik NATOa. On nije novak u davanju prijetnja Europi ili u zagovaranju rješenja različitih problema silom. Dovoljno je podsjetiti se uloge koju je igrao u odluci intervencije silom u građanskom ratu u bivšoj Jugoslaviji. U skladu s tim njegove izjave mogu se uzeti kao pokušaj utjecanja na okolnosti na kontinentu u korist protu-ruskih sila—a to znači, iznad svega, u korist pokretanja i usmjerenja snage unutar Sjevernoatlantskog Saveza—Sjedinjenih Država“.

Iako dokument ukratko napominje SAD a ispravniji bi osvrt bio na novo SAD-EZ-NATO-carstvo, poruka je ipak bila primljena. EZ se stavlja u antagonistički odnos prema Rusiji. Kao i Solanin dokument, Lisabonski Ugovor i dokument nove strategije NATOa petorice generala općenito će učvrstiti utisak na Rusiju, Kinu, Indiju i druge narode da u konačnici ne postoji razlika između istočnog proširenja NATOa i povećanja EZ-e, već su obje te stvari dio strategije okruživanja iznad svega u odnosu na Rusiju i Kinu. Ruska vlada je također naknadno procijenila prebrzo priznanje Kosova od strane EZ-e kao početak uništenja međunarodnog poretka koji izranja stotinama godina, - baš poredak na podlozi međunarodnog zakona, koji je proizlazio iz Vesfalskog mira. Zanimljivo je u sprezi s tim i na to treba pozitivno gledati, da njemački ministar vanjskih poslova Steinmeier sad vodi kampanju za novo izdanje „Ostpolitik“-e kao što se ona uspješno vodila u vrijeme Hladnog Rata. Doduše, pitanje je što će biti suština te nove Ostpolitik-e. A ne bi li jedan tako iskusni političar u pitanjima vanjske politike i diplomat kao Steinmeier, koji istovremeno sebi daje ulogu zagovornika najbrže moguće ratifikacije Ugovora EZ-e, trebao stvarno uvidjeti dublji smisao fuzije EZ-e i NATOa? Iako su Njemačka i Francuska malodušno povukle kočnice za nuždu i navodile dokaze protiv stavljanja Gruzije i Ukrajine na dnevni red dolazećeg samita NATOa u Bukureštu u travnju, da se, kao što je jedan njemački diplomat rekao, još više ne pogoršaju već veoma napeti odnosi s Moskvom nakon objave neovisnosti Kosova—to nije završetak politike koja za cilj ima konfrontaciju.

Važna tema tog samita NATOa, gdje je i odlazeći Predsjednik Putin bio pozvan, bit će prilike i tijek djelovanja u Afganistanu. Dok Robert Gates, Ministar obrane SADa, kao i umirovljeni general Klaus Naumann, navaljuju na Njemačku da bi trebala poslati trupe Savezne vojske također i na jug Afganistana u tom ratu, koji je pod sadašnjim okolnostima izgubljen, Putin je dao senzacionalni prijedlog. Predložio je da bi Rusija mogla učestvovati u borbi protiv Talibana, što bi se moglo teško odbaciti imajući u vidu očajne okolnosti u Afganistanu što se tiče NATOa, bez da to povuče najneugodnija pitanja.

Drugi prijedlog prikladan je cjelokupnim okolnostima, i to prijedlog potpukovnika Jürgena Rose-a, koji se već pred godinu dana proslavio svojim otporom uporabe Tornada [njemačkih izviđačkih mlaznjaka] u Afganistanu. Zbog potpunog neuspjeha vojnih operacija u Iraku, u Afganistanu i drugdje, krajnje je vrijeme da se uzme u obzir ne tako slavan kraj obrambenog saveza. Definitivna propast NATOa značila bi jedinstvenu priliku za mirniji svijet.

Zaključak

Pred sve burnijom propasti svjetskog financijskog sustava, kojoj su povijesni pad vrijednosti dolara, urušavajući 'hedge' fondovi, presušeni izvori kredita što traje već osam mjeseci, i sve veća hiperinflacija samo predikati, pokušaj EZ-e i NATOa da se stope u imperijalno čudovište mora se pod svaku priliku zaustaviti.

Očevidno je da financijska oligarhija, kojom prevladava razmišljanje Britanskog carstva, ima u najmanju ruku za cilj uroniti čitav svijet u kaos. Toj svrhi pripada politika okruživanja protiv Rusije, zajedno sa sadašnjom razvidnom provokacijom protiv Kine, s nakanom upropaštenja Olimpijskih igara za Kinu, kao i masivno uplitanje u unutrašnje poslove Indije i Afrike. Mora biti svakom razmišljajućem ljudskom biću jasno da bi nastavak ovakvog toka, koji također ne isključuje neposredne nove ratove, kao što je na primjer, rat protiv Irana, doveo ranije ili kasnije do svjetskog rata.

Stoga ratifikacija Lisabonskog Ugovor, koja je sastavni dio ove imperijalne politike, mora se zaustaviti i konačno napustiti. Bundestag je dobio upit za neposrednu uspostavu pravila tako da bi se mogla donijeti popularna odluka glede Ugovora EZ-e, poželjno istovremeno s referendumom u svim europskim državama.

Kad bismo uspjeli zaustaviti postupak bacanja svijeta u novi mračni vijek depresije, kaosa i rata, morali bismo staviti na dnevni red pitanje nove financijske arhitekture, novi Bretton Woodski sustav i Novu nagodbu za svjetsko gospodarstvo—naime pitanje izgradnje Euroazijskog kopnenog mosta kao jezgre obnove svjetskog gospodarstva.

Nije nam potrebna paranoična hobezijska prilika čovjeka, koja leži kao podloga strateškog dokumenta petorice umirovljenih generala, prema kojoj je čovjek zlonamjerno zamišljen kao vuk prema svom su-čovjeku. A trebali bismo napustiti maltuzijansku, geopolitičku viziju svijeta, koja slijedi iz životinjske prilike čovjeka. Pa bismo trebali napustiti politiku nuklearnog prvog udara, jer ona predstavlja soj mišljenja za koji su pred dobrih 60 godina u Njemačkoj ljudi išli pred Nürnberški tribunal.

Danas, sad više nego ikad, trebamo ponovnu potvrdu načela Vestfalskog mirovnog ugovora. I, više od toga, trebamo ljubav za čovječanstvo, i ideju međunarodne zajednice koja nas putem univerzalne slike i prilike čovjeka skupa povezuje, tako da najbolja tradicija velebnog mislioca bude dostojna svih kultura. Beethoven i Schiller pripadaju toj tradiciji, a također i Konfucije, Vernadski ili filozofi Vedskih himni. Ne trebamo raspravljati da li bi zbor Beethovenove 9. simfonije trebao biti himnom Europske Zajednice, ali trebamo se zauzeti umjesto toga i zapitati da li naša čovječnost ima odlike Beethovena i Schillera!